

dr hab. Adam Kaliński

Uniwersytet Łódzki

Wydział Biologii i Ochrony Środowiska

Katedra Zoologii Doświadczalnej i

Biologii Ewolucyjnej

ul. Banacha 12/16, 90-237 Łódź

adam.kalinski@biol.uni.lodz.pl

Recenzja osiągnięcia naukowego, pozostałej aktywności naukowej, dorobku dydaktycznego i organizacyjnego dr Emilii Grzędzickiej w związku z jej wnioskiem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych (dyscyplina nauki biologiczne).

INFORMACJE WSTĘPNE

Podstawą do oceny wniosku dr Emilii Grzędzickiej, o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, była otrzymana dokumentacja zawierająca m.in. autoreferat, wykaz osiągnięć naukowych oraz oświadczenia współautorów prac wchodzących w skład osiągnięcia. Otrzymałem również kopie prac stanowiących osiągnięcie w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 2 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (z dn. 24 lipca 2018 r., Dz. U. z 2024 r. poz. 1571). Ponadto sprawdziłem wskaźniki bibliometryczne przedłożonych prac na podstawie baz Scopus zgodnie ze stanem z dnia 30.12.2025.

Oceną (zgodnie z artykułem 219 ustawy) objąłem osiągnięcie naukowe (w tym cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych) oraz aktywność naukową z uwzględnieniem, czy była ona realizowana w więcej niż jednej instytucji naukowej.

1. SYLWETKA HABILITANTKI

Dr Emilia Grzędzicka uzyskała stopień magistra biologii w 2008 roku na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach. Następnie, w roku 2015 uzyskała stopień doktora nauk biologicznych na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Jagiellońskiego (praca pod tytułem: „Koszty odpowiedzi immunologicznej samicy a kondycja jej potomstwa na przykładzie bogatki (*Parus major*) i modraszki (*Cyanistes caeruleus*) pod kierunkiem dr hab. Tadeusza Zająca, prof. Instytutu Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk). Dr Emilia Grzędzicka została zatrudniona na etacie adiunkta w Instytucie Systematyki i Ewolucji Zwierząt Polskiej Akademii Nauk, gdzie nadal pracuje.

2. OCENA OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH

Habilitantka przedstawiła do oceny jedno wiodące i dwa dodatkowe osiągnięcia naukowe. Wiodące osiągnięcie naukowe nosi tytuł „Wpływ kaukaskich barszczy *Heracleum* spp. na zgrupowania ptaków”. Pierwsze z dodatkowych osiągnięć nosi tytuł „Wpływ dostępności zasobów i występowania zaburzeń w siedliskach leśnych na kondycję ptaków z grupy dziuplaków”, drugie zaś stanowi pojedyncza publikacja opublikowana w indeksowanym czasopiśmie naukowym. Omówię teraz kolejno wszystkie trzy osiągnięcia.

Osiągnięcie pierwsze stanowi cykl pięciu publikacji opublikowanych w latach 2020-2024. Wszystkie one ukazały się w czasopiśmie indeksowanym w bazie JCR o współczynnikach IF od 1,3 do 7,0. Sumaryczny Impact Factor według wartości z roku 2024 wynosił 18,68 a suma punktów wg listy czasopism MNIŚW to 680. We wszystkich publikacjach dr Grzędzicka jest pierwszym autorem a w jednej z prac autorem jedynym. Swoją procentowy wkład w powstanie publikacji we współautorstwie autorka ocenia na od 65 do 70%. Jak dotąd (30.12.2025) według bazy Scopus przedstawione prace zostały zacytowane 30 razy w tym 19 razy bez autocytowań.

Po wnikliwym zapoznaniu się z publikacjami stanowiącymi pierwsze z osiągnięć Habilitantki, należy podkreślić, że publikacje stanowią spójny, jednotematyczny cykl, choć trzeba też zaznaczyć, że tytuł osiągnięcia jest sformułowany dość ogólnie. Warto podkreślić, że badania terenowe, których wyniki stanowią podstawę opublikowanych prac zostały sfinansowane z grantu NCN pozyskanego w konkursie Sonatina-2, którego Habilitantka była autorem i kierownikiem. Głównym zadeklarowanym przez Habilitantkę celem było zbadanie

wpływu inwazji kaukaskich barszczy *Heracleum* spp. na zgrupowania ptaków. Habilitantka podkreśla, że terminy usuwania inwazji nakładają się na zaawansowane etapy okresu rozrodczego ptaków, ponadto w miejscach, gdzie inwazja barszczy trwa od wielu lat ich trwałe usunięcie jest praktycznie niemożliwe. Drugim zadeklarowanym celem było zbadanie znaczenia inwazyjnych barszczy dla ptaków w szerszym kontekście ekologicznym. Biorąc pod uwagę znaczenie ptaków w środowisku i ich ekologiczne zróżnicowanie, można spodziewać się różnych reakcji poszczególnych gatunków i zgrupowań na inwazje barszczy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że główny cel naukowy wiodącego osiągnięcia został przez Habilitantkę ujęty prawidłowo, a przeprowadzone badania i opublikowane wyniki dostarczyły istotnych informacji o wpływie inwazji barszczy na ptaki. Przejdę teraz do szczegółowej analizy poszczególnych artykułów wchodzących w skład osiągnięcia naukowego dr Emilii Grzędzickiej.

W pierwszym artykule celem Autorki było sprawdzenie czy obecność inwazji barszczy ma wpływ na populacje ptaków w zależności od siedlisk ich występowania. Wszystkie wykryte gatunki ptaków zostały podzielone na odpowiednie gildie siedliskowe, ponadto zostały one zaklasyfikowane jako gatunki wyspecjalizowane do siedlisk krajobrazu rolniczego bądź jako generaliści. Autorka założyła, że poszczególne gatunki będą się różnić w reakcjach na inwazję roślin a wpływ inwazji powinien być najslabszy w przypadku ptaków ekotonu i generalistów. Zastosowana metodyka w pełni pozwoliła na przetestowanie postawionych hipotez i główny cel pracy został osiągnięty. Stwierdzono, że inwazyjne barszcze mają generalnie negatywny wpływ na liczbę stwierdzanych osobników, ale wpływ ten nie był jednakowy dla poszczególnych gildii. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 17 razy (10 razy bez autocytowań).

W drugim artykule osiągnięcia za cel postawiono sprawdzenie wpływu inwazji kaukaskich barszczy na liczebność ptaków z grup pokarmowych – owadożernych, ziarnojadów oraz wszystkożernych. Założono, że ponieważ badane rośliny są atrakcyjne dla owadów, mogą mieć z tego powodu znaczenie dla ptaków owadożernych. Ponadto barszcze jako rośliny wytwarzające relatywnie dużo nasion mogą potencjalnie być atrakcyjne dla ziarnojadów. Badania terenowe na potrzeby tej pracy wykonano w tym samym roku i na tych samych powierzchniach co do artykułu pierwszego, ale uwzględniając wyniki trzech liczeń w czasie kwitnienia barszczy. Najważniejszym wynikiem było potwierdzenie zróżnicowanego efektu występowania barszczy na występowanie ptaków owadożernych żerujących na różnych poziomach, przy czym zależność ta była dodatnia w przypadku ptaków owadożernych

związanych z podłożem i runią. Taki wynik sugeruje, że inwazyjne rośliny mogą wywierać pozytywny efekt na niektóre gatunki ptaków. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 5 razy (3 razy bez autocytowań).

Trzecia publikacja bierze pod uwagę wpływ heterogeniczności siedlisk na możliwości rozprzestrzeniania się inwazyjnych barszczy i ich wpływu na ptaki z czterech różnych gildii siedliskowych. Autorka wraz dwójką współautorów chciała przetestować hipotezę, że płatowość i dostępność różnych siedlisk powinna sprzyjać ptakom ekotonu, chciała też pokazać jak poszczególne gildie ptaków reagują na inwazje roślin. W tym celu na wybranych parach powierzchni badawczych (z obecnością inwazyjnych barszczy i bez tych roślin) ptaki były liczone w dwóch terminach: przed i w trakcie kwitnienia barszczy. Uzyskane wyniki są dość złożone, ale przez to interesujące. Ogólnie rzecz biorąc badania wykazały, że nawet niewielka powierzchnia zajęta przez barszcze szybko i negatywnie wpływa na ptaki, gdy rośliny te rosną na otwartych terenach, natomiast gatunki żyjące w ekotonie i na drzewach negatywnie reagują na większe powierzchnie inwazji. Wyniki zdają się potwierdzać, że pofragmentowanie siedlisk odgrywa pewną rolę w zmniejszeniu skutków inwazji na ptaki. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 4 razy (raz bez autocytowań).

W czwartej, jednoautorskiej publikacji dr Grzędzicka analizuje rolę inwazyjnych barszczy w krajobrazach rolniczych o różnym stopniu użytkowania gruntów w kształtowaniu różnorodności awifauny takich terenów. Wychodząc z założenia, że kaukaskie barszcze były introdukowane jako rośliny uprawne Autorka analizuje ich wpływ na zgrupowania ptaków związane z siedliskami sukcesyjnymi. W tym celu zostały wyznaczone powierzchnie badawcze w parach tj. z barszczami i bez barszczy (kontrole) za zbliżonymi warunkami siedliskowymi i krajobrazowymi. Następnie, w wyznaczonych powierzchniach liczono ptaki w dwóch kolejnych sezonach korzystając przy tym z metodyki przyjętej na potrzeby poprzedniej publikacji wchodzącej w skład osiągnięcia. Analizom poddano maksymalne liczebności gatunków ptaków na powierzchniach z dwuletnich liczeń. Autorka wybrała najwyższe odnotowane w parach liczebności, uzasadniając to tym, że czas liczeń był krótki, a ptaki żyjące w badanych siedliskach mogły być niedoszacowane, choć to założenie jest w mojej opinii nieco dyskusyjne. Stwierdzone gatunki zostały następnie pogrupowane na cztery gildie siedliskowe. Uzyskane wyniki pokazały między innymi, że zbiorowiska ptaków z obszarów rolniczych i półnaturalnych były bogatsze niż te z siedlisk sukcesyjnych i z udziałem gatunków inwazyjnych barszczy. Jest to o tyle interesujące, że, co podkreśla Autorka, rola siedlisk sukcesyjnych jest w krajobrazie rolniczym postrzegana pozytywnie, tymczasem ich znaczenie wymaga naukowej

weryfikacji. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 6 razy (4 razy bez autocytowań).

Piąta, ostatnia praca dotyczy wpływu inwazyjnych barszczy na różnorodność taksonomiczną, funkcjonalną i filogenetyczną w zgrupowaniach ptaków. Duża wartość tej pracy polega na uzupełnieniu podejścia z czterech poprzednich publikacji składających się na osiągnięcie o elementy związane z parametrami charakteryzującymi reprodukcję stwierdzonych gatunków (Autorzy wybrali ich aż 10). Zastosowano przy tym interesujący zabieg metodyczny: ponieważ, ze względu na obecność dojrzałych barszczy w okresie rozrodu ptaków badanie ich sukcesu reprodukcyjnego zagraża zdrowiu badaczy, zestaw cech reprodukcyjnych charakteryzujących poszczególne gatunki ptaków został przygotowany w oparciu o dane literaturowe. Autorzy założyli, że wskaźniki różnorodności będą niższe w miejscach występowania barszczy niż w miejscach kontrolnych. Założono też, że na powierzchniach badawczych z inwazją powinny dominować gatunki o wczesnej fenologii rozrodu, inwestujące w reprodukcję wcześniej, przed pełnym rozwojem inwazyjnych barszczy dominujących środowisko. Prace terenowe opierały się na metodyce wyboru powierzchni badawczych i liczenia na nich ptaków opracowanej i zastosowanej w poprzednich publikacjach omawianego osiągnięcia naukowego. Autorzy wykazali, że, inwazyjne barszcze wyraźnie ujemnie wpływały na taksonomiczną i filogenetyczną różnorodność zgrupowań ptaków. Co szczególnie interesujące, na powierzchniach z inwazją przeważały gatunki charakteryzujące się „szybkim” rozrodem, czyli np. niewielką liczbą jaj w zniesieniu czy krótkim okresem inkubacji. W konkluzji Autorzy stwierdzają, że zgrupowania ptaków w płatach z inwazją są mniej zróżnicowane i złożone z przypadkowej mieszaniny gatunków dzielących podobne cechy charakteryzujące reprodukcję. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł nie był jeszcze cytowany.

Podsumowując pierwsze z osiągnięć naukowych Habilitantki należy podkreślić jego spójność tematyczną i fakt, że prace badawcze składające się na przedłożone publikacje były realizowane w więcej niż jednej jednostce naukowej. Zasadniczy wątek oddziaływania inwazyjnych barszczy na zgrupowania ptaków można uznać za relatywnie nowatorski i istotnie poszerzający naszą wiedzę w zakresie inwazji biologicznych. Co prawda, w literaturze naukowej nie brakuje publikacji analizujących wpływ inwazyjnych gatunków roślin na szeroko pojętą biologię i ekologię ptaków w różnych lokalizacjach geograficznych, jednak próżno szukać publikacji na temat wpływu barszczy kaukaskich w specyficznych warunkach centralnej Europy. Publikacje Habilitantki wypełniają tę lukę. Należy tu zaznaczyć, że zarówno

wypracowana metodyka jak i uzyskane wyniki pozwoliły na napisanie artykułów dopuszczonych do publikacji w dobrych, a w niektórych przypadkach nawet bardzo dobrych czasopismach (ich łączny IF to prawie 19 punktów). We wszystkich tych publikacjach Habilitantka jest pierwszą autorką, a w przypadku publikacji numer cztery autorką jedyną. Wskaźniki cytowań (30 cytowań w tym 19 bez autocytowań wg SCOPUS) pokazują, że publikacje zaproponowane do głównego osiągnięcia naukowego Habilitantki zostały dostrzeżone w międzynarodowym obiegu naukowym. Jedynie ostatnia z prac nie została jak dotąd zacytowana, ale zważywszy na to, że funkcjonuje w obiegu niewiele ponad rok stan ten prawdopodobnie ulegnie wkrótce zmianie.

Drugie osiągnięcie naukowe zatytułowane „Wpływ dostępności zasobów i występowania zaburzeń w siedliskach leśnych na kondycję ptaków z grupy dziuplaków” składa się z cyklu czterech powiązanych tematycznie publikacji. Publikacje te ukazały się kolejno w latach od 2017 do 2020. Sumaryczny Impact Factor (wg wartości z 2024 roku) osiągnięcia wynosi 4,82, a łączna liczba punktów wg listy czasopism MNiSW to 280. We wszystkich publikacjach dr Grzędzicka jest jedynym autorem. Jak dotąd (30.12.2025) według bazy Scopus przedstawione prace zostały zacytowane 16 razy w tym 13 razy bez autocytowań. Za podstawę publikacji posłużyły badania terenowe wykonane w latach 2009-2012. Dane do dwóch pierwszych artykułów zostały zgromadzone na potrzeby rozprawy doktorskiej. Omówię teraz pokrótce publikacje wchodzące w skład drugiego osiągnięcia Habilitantki.

Pierwszy z artykułów dotyczy kompromisu między wysiłkiem reprodukcyjnym rodzica a jego przeżyciem, przy założeniu, że stopień alokacji zasobów między próbą rozrodczą, a kondycją rodzica można ocenić na podstawie jakości potomstwa. Organizmem doświadczalnym była tu bogatka *Parus major* a materiał zbierano w Puszczy Niepołomickiej i Lesie Krzyszkowickim. Ptaki, zarówno samice jak i potomstwo były nastrzykiwane erytrocytami owcy (SRBC) co jest standardową procedurą służącą wywoływaniu odpowiedzi immunologicznej. Zabieg ten miał na celu przetestowanie postawionych przez Autorkę hipotez, między innymi tego, czy wysiłek reprodukcyjny samicy maleje po immunizacji oraz czy ma to ujemny wpływ na immunokompetencję i masę ciała piskląt. Ogólnie rzecz biorąc, Autorka wykazała, że kompromis między wysiłkiem rodziców włożonym w rozród a ich przeżyciem zależy od kosztów ich własnej odpowiedzi immunologicznej i można go ocenić na podstawie ilości i jakości pokarmu dostarczanego pisklątom oraz ich kondycji. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 8 razy (6 razy bez autocytowań).

Głównym celem drugiego artykułu jest porównanie diet potomstwa sikory bogatki i sikory modrej *Cyanistes caeruleus* i zajmowanych przez te ptaki siedlisk w dwóch kompleksach leśnych wymienionych w pierwszej z prac. Uzyskane wyniki pozwalają stwierdzić, że o ile ptaki obu gatunków zajmują różne terytoria w obu terenach badań i poszczególnych sezonach rozrodczych, ich dieta w dużym stopniu się pokrywa i zawiera podobny zestaw gatunków bezkręgowców. W mojej opinii treść artykułu nie pokrywa się z zadeklarowanym przez Autorkę tematem drugiego osiągnięcia, to znaczy nie analizuje żadnego z aspektów kondycji piskląt. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 6 razy (5 razy bez autocytowań).

W trzecim artykule Autorka analizuje wpływ jednej ze zmiennych pogodowych, tj. intensywnych opadów deszczu na szereg zmiennych charakteryzujących rozród sikor modrych oraz na ich kondycję. Opady deszczu nie miały bezpośredniego wpływu na czas inkubacji, ale pisklęta z dłużej wysiadywanych jaj miały większą masę. Ciekawy był związek opadów z kondycją. Przy bardziej intensywnych opadach pisklęta słabiej reagowały na wstrzyknięty antygen PHA, ale osiągały wyższą masę ciała. Autorka zinterpretowała to w ten sposób, że gąsienice będące głównym pokarmem piskląt sikory modrej były z wyższych do niższych warstw lasu i tym samym łatwiej dostępne dla rodziców. Wniosek powyższy wydaje się nieco spekulatywny zważywszy na ilość zmiennych zakłócających mogących potencjalnie wpływać na masę ciała piskląt, a których Autorka nie badała. Niezależnie jednak od sposobu interpretacji uzyskanych wyników należy podkreślić, że Autorka podjęła ambitną próbę powiązania charakterystyk rozrodu i kondycji z warunkami pogodowymi. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 1 raz.

Czwarty z zaproponowanych artykułów skupia się na wpływie ruchliwej drogi na immunokompetencję piskląt sikor bogatek i modrych. Autorka stwierdziła, że pisklęta z gniazd bliżej drogi miały słabszą reakcję na PHA, ale tylko w przypadku bogatki i w tych lęgach, w których samice nie były immunizowane owczymi erytrocytami. U obydwu gatunków natomiast pisklęta miały słabszą odpowiedź immunologiczną w lęgach wychowywanych przez immunizowane samice, niezależnie od stopnia oddalenia od drogi. Oznacza to, że główny, deklarowany przez Autorkę cel pracy, tj. zbadanie wpływu drogi na kondycję (immunokompetencję) ptaków nie został w pełni osiągnięty. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 1 raz.

Publikacje składające się na drugie osiągnięcie naukowe Habilitantki wpisują się w intensywnie w ostatnich latach rozwijany nurt badań ekofizjologicznych, to znaczy takich, w których próbuje powiązać się różnego rodzaju charakterystyki kondycji fizjologicznej ptaków ze zmiennymi środowiskowymi. Autorka skupia się tutaj głównie na immunokompetencji zarówno piskląt jak i osobników dorosłych należących do dwóch modelowych gatunków sikor. Należy podkreślić, że jedynie 3 z zaproponowanych prac odpowiada ściśle tematowi i analizuje wpływ różnych czynników na kondycję ptaków. Praca numer dwa analizuje co prawda różnice w diecie piskląt sikor w tych kompleksach leśnych, w których przeprowadzone zostały pozostałe opublikowane badania, jednak brak tu analizy kondycji ptaków. Do mniejszych mankamentów przedstawionych publikacji należy zaliczyć ich stosunkowo słabe wskaźniki bibliometryczne, zwłaszcza jeśli chodzi o publikacje numer trzy i cztery, które zostały zacytowane tylko jednokrotnie. Biorąc pod uwagę, że publikacje te funkcjonują w obiegu naukowym odpowiednio od 6 i 5 lat wskazuje to na ich niewielki wpływ na tę dziedzinę ekologii ptaków. Po stronie pozytywów należy z kolei zauważyć, że wszystkie publikacje z drugiego osiągnięcia są samodzielnymi pracami Autorki, co pośrednio wskazuje na jej dojrzałość naukową. Warto też podkreślić, że dwie pierwsze publikacje opierają się na danych, które posłużyły do napisania rozprawy doktorskiej. Ogólnie rzecz biorąc, należy choć nie bez zastrzeżeń docenić wartość naukową osiągnięcia numer dwa.

Trzecie osiągnięcie naukowe Habilitantki odbiega tematycznie od dwóch poprzednich. W jego skład wchodzi jedna publikacja dotycząca wymagań siedliskowych stepówki nadnidziańskiej *Gampsocleis glabra*, zagrożonego owada z rzędu *Orthoptera* na północnym skraju zasięgu występowania gatunku. Praca jest dwuautorska a Habilitantka określa swój wkład pracy na 80%. Jak dotąd (30.12.2025, baza SCOPUS) artykuł został zacytowany 6 razy (wszystkie cytowania bez autocytowań). Autorzy dokładnie opisują zbiorowiska roślinne, w którym żyją stepówki i monitorują stan populacji tego gatunku co jest istotne z konserwatorskiego punktu widzenia. Muszę jednak przyznać, że nie do końca rozumiem decyzję Habilitantki o umieszczeniu w Autoreferacie trzeciego osiągnięcia naukowego składającego się z jednej publikacji, tematycznie niespójnego z osiągnięciami 1 i 2. Nie neguję tutaj wartości naukowej publikacji, choć i ona jest ograniczona i ma znaczenie głównie konserwatorskie, uważam jednak, że powinna ona po prostu znaleźć się w ogólnym spisie pozostałych publikacji Habilitantki, a jej specjalne wyróżnianie nie jest potrzebne.

Podsumowując, całościowe osiągnięcie naukowe Habilitantki oceniam pozytywnie. W przypadku pierwszego z osiągnięć nie mam większych zastrzeżeń co do jego wartości

naukowej. Problem organizmów inwazyjnych i ich wpływu na natywną faunę i florę przyciąga uwagę badaczy z całego świata, a zważywszy na postępujące zmiany klimatyczne wręcz domaga się intensywnych, wieloaspektowych programów badawczych w tym zakresie. Dr Grzędzicka dostarcza w swoich publikacjach ciekawych wyników, a wskaźniki bibliometryczne wskazują, że badania jej i współautorów są dobrze odbierane w środowisku naukowym. Jeśli chodzi o drugie osiągnięcie mam tu pewne wątpliwości wynikające głównie z umieszczenia publikacji, która nie odpowiada ściśle tematowi osiągnięcia. Mimo to odbieram to osiągnięcie w dużej mierze pozytywnie. Składa się ono z wartościowych naukowo prac, a ponadto warto podkreślić, że Habilitantka wykorzystała tu dane z napisanej w formie tradycyjnej rozprawy doktorskiej. Takie postępowanie nie zawsze jest regułą i niejednokrotnie wartościowe dane nie wchodzą do szerszego obiegu naukowego. Największe moje wątpliwości budzi trzecie osiągnięcie naukowe. Stanowi je publikacja odmienna tematycznie od osiągnięć 1 i 2. Jednocześnie jest ona dość wąska tematycznie, i ma przede wszystkim wartość konserwatorską w ograniczonym, lokalnym kontekście środowiskowym i geograficznym. Mimo tych nielicznych niedociągnięć, całościowe osiągnięcie naukowe Habilitantki oceniam zdecydowanie pozytywnie

3. OCENA POZOSTAŁEJ AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ HABILITANTKI

Aktywność naukową dr Grzędzickiej należy ocenić wysoko. Przed uzyskaniem stopnia doktora habilitantka opublikowała 2 prace naukowe dotyczące ekologii sów (sowy uszatej *Asio otus* i puszczyka *Strix aluco*). Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, poza publikacjami zadeklarowanymi jako osiągnięcia naukowe, Habilitantka opublikowała 14 artykułów. Tematyka badawcza podejmowana w tych publikacjach jest stosunkowo szeroka, obejmuje bowiem prace związane zarówno z ekologią ptaków (w tym sów i dziuplaków wtórnych) jak i roślin inwazyjnych i ich wpływ na ptaki w zróżnicowanych kontekstach ekologicznych. Jak dotąd (30.12.2025, baza Scopus) wszystkie te publikacje zostały zacytowane 142 razy (126 bez autocytowań). Na uwagę zasługuje fakt, że jedne z najlepiej cytowanych prac w tym zestawieniu to publikacje, których dr Grzędzicka jest jedyną autorką. Bardzo dobrze świadczy to o samodzielności naukowej Habilitantki. Wysoko należy też ocenić pozostałe aspekty pracy naukowej Habilitantki. Obydwa na Uniwersytecie Karola w Pradze, przy czym jeden z tych staży należy ocenić jako długoterminowy (trzymiesięczny). Dr Grzędzicka kierowała bądź była głównym wykonawcą w czterech projektach naukowych o różnej tematyce, była także jednym z wykonawców w projektach naukowych innych autorów, zatem i ten ważny aspekt działalności badawczej Habilitantki należy ocenić wysoko. Jeśli

chodzi o wykłady i prezentacje na zjazdach bądź konferencjach, Habilitantka ma na koncie 7 takich wystąpień, z czego 2 podczas kongresów European Ornithologists' Union. Ponadto dr Grzędzicka prezentowała poster na jednej z edycji Polish Evolutionary Conference. Działalność naukowa Habilitantki zaowocowała zaproszeniami od redakcji czasopism do zrecenzowania prac naukowych (ogółem ponad 100). Można znaleźć wśród nich tytuły znaczące w swoich dziedzinach nauk biologicznych. Podsumowując, działalność naukową Habilitantki należy ocenić zdecydowanie pozytywnie praktycznie w każdym aspekcie pracy naukowej. Liczba i jakość publikacji naukowych świadczą o dojrzałości naukowej Habilitantki i jej stosunkowo szerokich zainteresowaniach badawczych.

4. OCENA DOROBKU DYDAKTYCZNEGO, ORGANIZACYJNEGO ORAZ POPULARYZATORSKIEGO

Działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska Habilitantki jest odzwierciedleniem jej szerokich zainteresowań naukowych. Dr Grzędzicka jest autorką 14 artykułów popularnonaukowych (w tym 3 na portalach online). Prezentują one różnorodną tematykę (ornitologiczną, entomologiczną botaniczną i konserwatorską). W ramach popularyzowania zagadnień naukowych dr Grzędzicka uczestniczyła także w wielu zajęciach i warsztatach edukacyjnych skierowanych do dzieci i młodzieży. W nurt działalności popularyzatorskiej wpisują się także wystąpienia Habilitantki na krajowych konferencjach popularnonaukowych. Należy też zauważyć, że ekspercka wiedza dr Grzędzickiej pozwoliła jej na przeprowadzenie ogółem kilkudziesięciu ekspertyz, waloryzacji i inwentaryzacji przyrodniczych dla wielu różnorodnych podmiotów. W ramach działalności organizacyjnej Habilitantka jest obecnie promotorem pomocniczym w jednym przewodzie doktorskim, jest sekretarzem Rady Naukowej Instytutu Systematyki i Ewolucji Zwierząt PAN oraz przedstawicielem młodszych pracowników naukowych w tymże Instytucie.

5. WNIOSKI KOŃCOWE

Biorąc pod uwagę całokształt dorobku naukowego oraz wartość poznawczą cyklu powiązanych tematycznie prac naukowych przedstawionych przez Habilitantkę w ramach trzech odrębnych osiągnięć naukowych, stwierdzam, że niniejsza recenzja jest pozytywna. Pani dr Emilia Grzędzicka jest w pełni przygotowana do samodzielnej działalności naukowo-badawczej. Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzam, że osiągnięcia naukowe dr Emilii Grzędzickiej odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce dla uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Niniejszym wnioskuję o dopuszczenie dr Emilii Grzędzickiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauki biologiczne.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Adam Kaliński', written in a cursive style.

dr hab. Adam Kaliński

